

СК 11. Здатність адаптовувати свою поточну практичну діяльність до змінних умов.

СК 12. Здатність надавати долікарську допомогу під час виникнення невідкладних станів.

СК 13. Здатність навчати пацієнта / опікунів самообслуговуванню / догляду, профілактиці захворювань, травм, ускладнень та неповносправності, здоровому способу життя.

СК 14. Здатність знаходити шляхи постійного покращення якості послуг фізичної терапії та ерготерапії.

Отже, термін «компетентність» включає не лише професійні знання й уміння, а й такі якості, як ініціативність, здатність до співробітництва, роботи в групі, вміння оцінювати ситуацію, логічно мислити, добувати, відбирати й аналізувати інформацію. Тобто, фахівець буде компетентним лише після здобуття адекватної інформації, знань і практичного професійного досвіду.

Література:

1. Овчарук О. Компетентності як ключ до оновлення змісту освіти / О. Овчарук // Стратегія реформування освіти в Україні: Рекомендації з освітньої політики. – К. : «К.І.С.», 2003.
2. Стандарт вищої освіти України: перший (бакалаврський) рівень, галузь знань 22 «Охорона здоров'я», спеціальність 227 «Фізична терапія, ерготерапія». Затверджено і введено в дію наказом Міністерства освіти і науки України від 19.12.2018р. № 1419.

ПРО ПРОБЛЕМУ АДАПТАЦІЇ ПЕРШОКУРСНИКІВ В УМОВАХ ЗАКЛАДУ ОСВІТИ

Федорова Марія

Вище професійне гірничо-будівельне училище (м. Горішні Плавні Полтавська обл.)

Процес адаптації студента першокурсника у закладі освіти можна розглядати як комплексну проблему, адже їм доводиться пристосовуватись до нової системи навчання та входження у новий колектив, до зміни умов відпочинку та праці. У процесі адаптації студентам необхідно подолати низку суб'єктивних проблем, викликаних індивідуальними особливостями анатомо-фізіологічного, психічного і соціального розвитку та об'єктивних, які обумовлюються

середовищем, обставинами, особливостями діяльності конкретного навчального закладу.

Змістом процесу адаптації студентів є [3]:

- зміна ставлення до професії та шляхів її освоєння;
- привласнення нових навчальних норм, оцінок, способів й прийомів самостійної роботи та самооцінки діяльності;
- пристосування до нового типу навчального колективу, завоювання авторитету та гідного самоствердження;
- опанування новими технологіями навчання;
- пристосування до нових умов побуту у гуртожитку чи в орендованій квартирі, до нових зразків «студентської» культури, нових форм використання вільного часу.

Особливе значення набуває психологічна та біологічна адаптація першокурсника [1]:

- вміння здійснювати психологічну саморегуляцію поведінки і діяльності;
- стан психологічного задоволення, комфорту;
- адаптація організму до нових умов, режиму, сну, фізичних та нервових навантажень;
- режим і якість харчування.

Всі ці сторони одного процесу тісно пов'язані між собою.

В. Кондрашова [2] виділила 3 фази процесу адаптації студентів до навчання у ЗВО за часовими межами:

1. Початкова фаза – адаптація розглядається як психічна реакція організму на нові умови та закінчується приблизно в кінці I семестру.

2. Фаза перебудови пристосувальних механізмів, динамічного стереотипу та психічних процесів яка триває до середини II семестру.

3. Фаза виникнення стійкої адаптації – завершується в кінці I курсу. Проте, у 35 % студентів адаптованості до умов вищого навчального закладу не настає.

Смисл адаптаційного періоду заключається в тому, щоб зробити цей природній процес більш інтенсивним, безболісним і продуктивним.

Важливим завданням вищих закладів освіти є створення умов для всебічного розвитку молодої людини, для розкриття та реалізації її потенційних можливостей в обраній майбутній професії. На нашу думку, багато залежить від ступеня пристосування студента-першокурсника до умов закладу освіти, тобто від його успішної соціалізації та адаптації.

Література:

1. Бохонкова Ю. О. Соціально-психологічна адаптація першокурсників до умов вищих навчальних закладів: монографія / Ю. О. Бохонкова; – Луганськ: Східноукр. нац. ун-т ім. В. Даля, 2011. – 199 с.
2. Кондрашова В. П. Некоторые психологические показатели адаптации студентов-первокурсников к условиям обучения в ВУЗе / В. П. Кондрашова // Вопросы вузовской педагогики, психологии и дидактики. – Воронеж, 1972. – С.111– 133.
3. Радул В. В. Соціалізація особистості: навч. посібник / В. В. Радул, Я. В. Галета. – Кіровоград : ФОП Александрова М. В., 2013. – 236 с.

ПЕДАГОГІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ НАВЧАЛЬНИХ ПРАКТИК У ПІДГОТОВЦІ ТРЕНЕРА З БОКСУ

Хижняк Олександр

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

Виробнича практика зі спеціальності у підготовці тренера з боксу є важливим етапом підготовки бакалаврів з професійною орієнтацією на теорію та практику підготовки тренера з виду спорту (інструктора, фахівця з організації дозвілля), яка надає можливість отримати практичні уміння та організаторські навички діяльності, необхідні для майбутньої роботи за фахом у сфері фізичної культури і спорту [1].

Виробнича практика зі спеціальності організовується і проводиться відповідно до навчального плану підготовки бакалаврів спеціальності 017 Фізична культура і спорт. Практика запланована у 7 семестрі для четвертого курсу першого рівня освіти тривалістю шість тижнів.

Головна мета практики полягає у формуванні умінь і навичок застосувати теоретичні знання для відбору і орієнтації спортсменів, основи моделювання та прогнозування у підготовці спортсменів, успішного забезпечення навчально-тренувального процесу, організації фізкультурно-оздоровчих та спортивних заходів.

Визначена мета реалізовується через вирішення наступних **завдань**: сприяння формуванню основних професійно-педагогічних навичок та умінь, необхідних для майбутньої професійної діяльності тренера з боксу; ознайомлення студентів зі структурою і змістом роботи спортивної школи і навчально-тренувальних груп з боксу;